

SOVRAN:

OB MATERINI SMRTI.

Ljubi sveti Miklavž,
s cerkvice svoje nad Soro,
preko Golice raz goro,
pridi, brž pridi v podporo,
vernih brodarjev svetnik!

Ljubi sveti Miklavž:
Čolnič odpravljamo z doma,
čolnič, ki v večnost poroma,
več se ne vrne do doma ...
V prsih nam poka srcé.

Ljubi sveti Miklavž,
solza obupno pekoča,
žalost moreča in žgoča
v vzdihih ti prošnjo naroča:
Spremi naš čolnič na pot!

Ljubi sveti Miklavž,
smrtnega sila viharja
burno ob čolnič udarja —
bodi mu ti za krmarja,
v pristan ga vodi zvesto!

Ljubi sveti Miklavž,
takega čolniča vâli
smrti še niso obdali
in ga tja v večnost peljali:
Matere duša je v njem.

Ljubi sveti Miklavž,
vodi iz ječe telesa
gori jo v sveta nebesa ...
Z Bogom! Oh, ura slovesa ...
Toda — saj pojdem za njo!

SOVRAN:

BRŠLJANA NI...

Videl sem tebe, oj morje jadransko,
slišal šumenje sem tvojih valov,
sanjal o domu na tvojih otokih,
zibal v šepetu se tvojih vetrov.

Solnce žarilo mi mlado je lice,
cvetje dehtelo mi z redkih ograd,
živo se zdelo mi golo skalovje,
ko je sijala nanj tvoja pomlad.

Pomnim te; toda spomini bledijo,
živo mi eden le v srcu blestí:
Brst, opleteni z zelenim bršljanom,
tebe zró vedno moje oči!

Z brstom kvarnerskega krasa se merim;
v tleh sva enaka: fla skalna obeh;
eno okrožje: valovje šumeče,
nekaj i cvetja v zelenih vrteh.

Brst moj kvarnerski, z bršljanom poviti,
v tvojem spominu rosé mi oči:
Vse je — skalovje, valovje in cvetje,
toda bršljana, bršljana pa ni!

